

Nelly Rapp och Monsterakademien
Copyright text © 2003 Martin Widmark
Copyright ilustrații © 2003 Christina Alvner

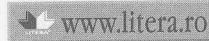
Editie publicata pentru prima data
de Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Editie publicata in limba romana prin inteleger
cu Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Nelly Rapp și Academia Antimonștri
Martin Widmark
Christina Alvner

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acșente
Editor: Vidrașcu și filii
Redactor: Mihaela Banu
Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN WIDMARK, CHRISTINA ALVNER
Nelly Rapp și Academia Antimonștri / Martin Widmark,
Christina Alvner; trad.: Mirella Acșente

– București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-2241-9

I. Alvner, Christina
II. Acșente, Mirella (trad.)
821.111(73)31=135.1

NELLY RAPP

și Academia Antimonștri

Martin Widmark
Christina Alvner

București
2019

CUPRINS

CAPITOLUL 1

O invitație bizară / 8

CAPITOLUL 2

Unchiul Hannibal / 17

CAPITOLUL 3

*Bun venit
la Academia Antimonștri! / 28*

CAPITOLUL 4

De ce eu? / 39

CAPITOLUL 5

Total despre vampiri / 47

CAPITOLUL 6

*Pot fi mai isteață
ca un vampir? / 60*

CAPITOLUL 7

Am luat testul? / 86

O invitație bizară

Era toamnă și afară era întuneric.

Ploaia răpăia în ferestre și castanul mare din grădină se mișca greoi în vânt.

Mama, tata, London și cu mine stăteam la căldură în living. Într-un colț, radioul era deschis și se auzea muzică.

Mama făcea cuvinte încrucișate, iar tata moțăia în fața focului.

Citea ziarul.

voi, cainii ăia lungi, cu picioare scurte și urechi pleoștite. Îl am de când era pui. Suntem aproape cei mai buni prieteni, dacă se poate spune asta despre un caine și un om.

Chiar în acea seară, făceam cu el exerciții pentru miros. Așezasem o grămadă mare de șosete în mijlocul covorului din living. London trebuia să miroasă o șoseată și apoi să o așeze în fața tatei, a mamei sau a mea. Câinele ăsta era fantastic!

Mai rămăsese o singură șosetă. Era una în carouri, din cele ale tatei. London a luat șoseta în gură și s-a îndreptat către picioarele tatei. Dar la jumătatea drumului s-a întors, a venit la mine și a pus șoseta pe genunchii mei.

Apoi s-a așezat și s-a uitat la mine. Mă necăjea! London e un prieten foarte amuzant!

— Ah, da, iubitule! a spus deodată mama, lăsându-și rebusul deoparte. Azi am primit o scrisoare de la unchiul Hannibal.

Tata s-a oprit din citit.

— De ce naiba ne-a scris bătrânul meu unchi?

— Zice că îi pare rău că nu ne-a mai scris de atâtă vreme, a continuat mama, dar acum ar vrea să luăm cina cu el sămbătă. Spune că e timpul să vedem cum arată casa lui.

— Sigur că o să mergem, a răspuns tata bucuros, împăturindu-și ziarul și lovindu-se cu el peste genunchi, cu un sunet brusc care l-a făcut pe London să tresără.

Mama ne-a citit mai departe ce mai scria în scrisoare.

tu, Nelly, a zis ea și s-a întors către mine.

Am oftat și am început să adun șoselele de pe podea.

Copiii nu prea se distrează de obicei la petrecerile adulților și abia dacă mi-aminteam pe unchiul Hannibal. Îmi aduceam aminte doar că era cineva mare și zgomotos, care mirosea a trabucuri.

Mă săturasem definitiv de adulții care mă mângeau pe cap și se minunau cât am crescut.

– O să vezi, o să fie și alți copii acolo cu care să te joci, a zis mama, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Tata, pe de altă parte, era încântat de invitație.

Unchiul Hannibal era un tip misterios.

Atunci nu mi-am dat seama, dar, de fapt, eu eram motivul pentru care

fuseserăm invitați acasă la ciudatul unchi Hannibal!

Sâmbăta următoare ne-am urcat cu totii în vechea noastră mașină.

Tata a răsucit cheia în contact, și motorul a pornit cu un gâjâit ușor.

– Auziți? a spus el. Asultați motorul! Toarce ca o pisicuță!

Lui London nu-i plăcea să meargă cu mașina, iar când tata a început să vorbească despre pisici, a scos un mărâit înfundat.

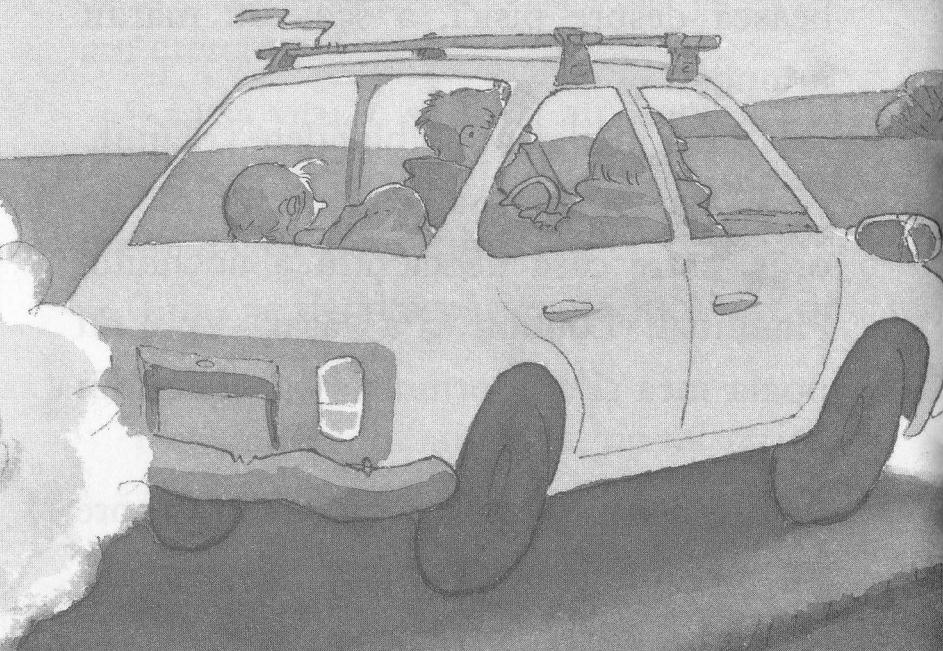
Tata a mângeat cu blândețe volanul.

Și aşa am pornit la drum, afară din oraș, către casa de la țară a unchiului Hannibal. London și-a lăsat capul în poala mea și a adormit pe bancheta din spate.

Tata ne-a povestit mai multe despre unchiul lui:

Dar acum câțiva ani s-a întors acasă. N-a spus niciun cuvintel despre ce-a făcut în toți anii ăia. Dar în mod clar o duce foarte bine. Când a venit înapoi, a cumpărat o casă mare la țară. Aproape cât un castel, aşa se spune. Și locuiește acolo cu soția lui și cu un majordom bătrân și ursuz, din câte am auzit.

Tata și-a văzut mai departe de drum, aruncându-mi din când în când câte o

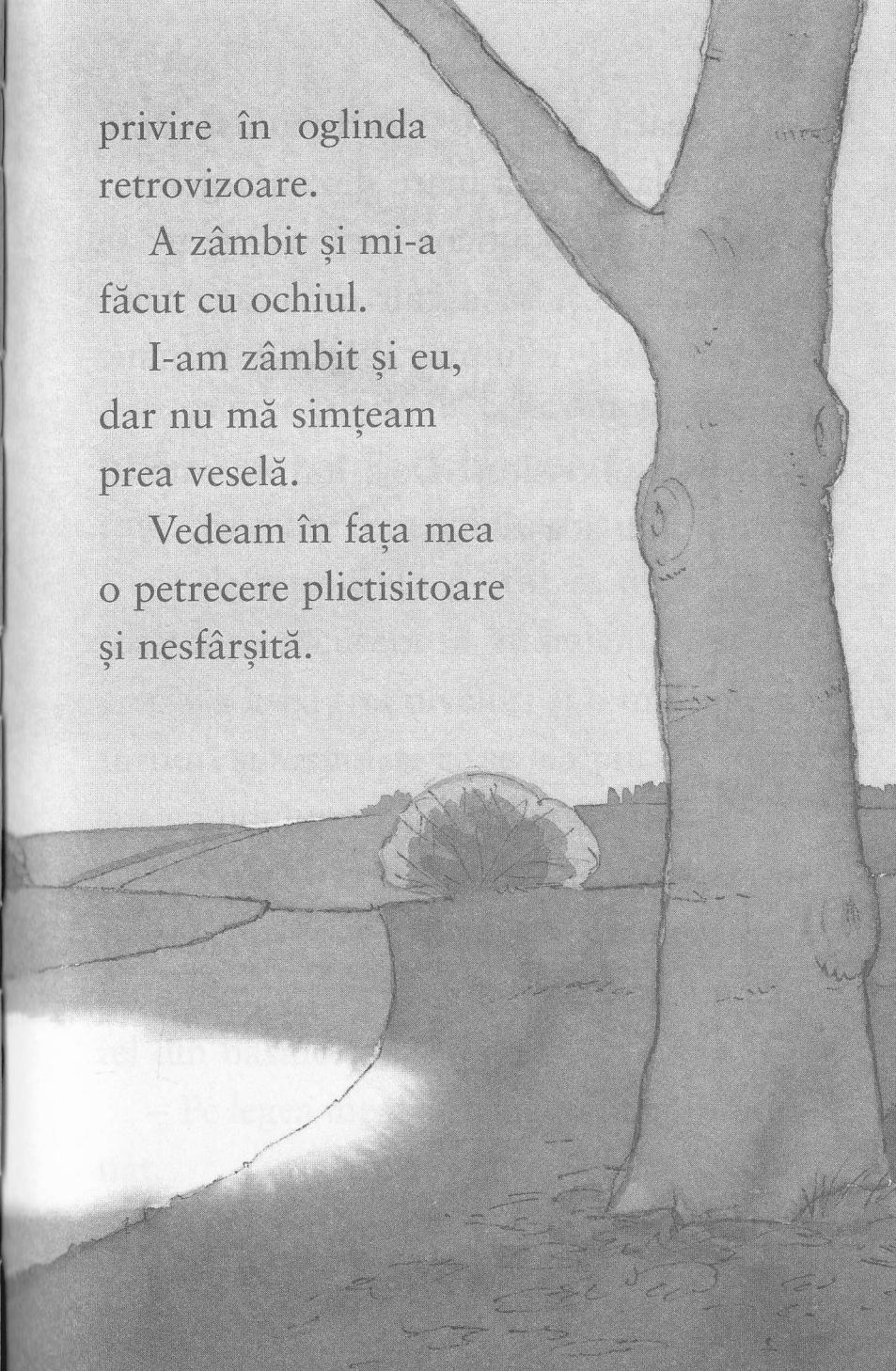

privire în oglinda
retrovizoare.

A zâmbit și mi-a
făcut cu ochiul.

I-am zâmbit și eu,
dar nu mă simțeam
prea veselă.

Vedeam în fața mea
o petrecere plăcătoare
și nesfârșită.

O seară în care va trebui să stau dreaptă la o masă mare din sufragerie... și să răspund politicos dacă cineva mi se adresează... și să ascult discuțiile neinteresante ale adulților... și să mănânc frumos...

Îh! Ce plăcăsitor! Deja îmi doream să fiu din nou acasă.

CAPITOLUL 2

Unchiul Hannibal

– Un adevărat castel bântuit! a exclamat mama când, în cele din urmă, am pătruns pe porțile domeniului și am văzut casa cea mare a unchiului Hannibal.

O defectiune la motor și o oprire la toaletă ne făcuseră să întârziem.

Casa avea trei niveluri și o mulțime de turnuri și turnulețe ce se înălțau deasupra spelendidului acoperiș din aramă.

Păreau să fie mai bine de cincizeci de camere acolo și absolut toate ferestrele erau luminate, exact la fel ca într-un castel din basme.

– Pe legea mea! a strigat tata, impresionat.

– Oh, Doamne! a exclamat mama, emoționată.